

Arrest

nr. 120 371 van 12 maart 2014
in de zaken RvV X / IV en RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: 1. X

2. X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 21 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2013 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op 28 november 2013 heeft ingediend tegen dezelfde bestreden beslissing (zaak nr. X)

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. VAN VRECKOM en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Met toepassing van artikel 39/68-2 van de vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 141 385 en nr. 142 159 van rechtswege gevoegd.

Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij aan de Raad uitdrukkelijk aangegeven dat hij uitspraak moet doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 141 385.

Overeenkomstig voormelde bepaling wordt de verzoekende partij derhalve geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer X.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Guinees staatsburger van Peul origine te zijn. U werd geboren op 10 april 1994 te Conakry. U groeide er op in de wijk Aviation in de gemeente Matoto bij uw ouders en uw zes jaar jongere zus, (M.). U ging nooit naar school noch leerde u lezen of schrijven. Van 2009 tot 2011 volgde u wel gedurende drie jaar een praktijkopleiding tot kapster in de wijk Bonfi.

Op een feestje van een vriendin van u leerde u in december 2011 uw vriendje kennen, (M.C.). Hij was afgestudeerd aan de universiteit, maar hij vond nadien geen werk en ging aan de slag als taxichauffeur. In januari 2012 vroeg hij uw hand. Uw vader, (S.B.), stemde ermee in dat u met hem zou trouwen en ook uw moeder, (A.D.), stond achter een huwelijk tussen u beiden. Twee maanden later werd uw vader evenwel ernstig ziek en werd hij meerdere keren opgenomen in het ziekenhuis omwille van hartproblemen. Uw huwelijk verdween op het achterplan. Aangezien uw vader twee maanden nadien overleed ten gevolge van zijn ziekte, werd de rest van uw familie nooit officieel op de hoogte gebracht van uw huwelijksplannen.

Na haar rouwperiode van vier maanden en tien dagen ging uw moeder buiten haar wil om een leviraatshuwelijk aan met de jongere broer van uw vader, (B.E.H.Y.). Wanneer uw oom samen met zijn eerste echtgenote (D.) en hun vier kinderen bij jullie introkken, veranderde uw leven evenals dat van uw moeder volledig doordat uw oom u tal van regels oplegde. Uw oom had zich al ettelijke malen laten ontvallen dat u te oud was om als ongetrouwde vrouw door het leven te gaan en dat u moest huwen, maar hij had nooit een naam geopperd van een potentiële huwelijkskandidaat. Dit veranderde op een dag in mei 2012. Uw oom deelde u mee dat hij een geschikte man voor u had gevonden, (M.S.D.), een ongeveer vijfenveertig jaar oude handelaar die een stoffenwinkel uitbaatte naast de winkel van wijlen uw vader in Madina. U protesteerde tegen uw ooms plannen. U vertelde hem dat u reeds verloofd was met (M.C.) en dat u met hem wenste te trouwen. Uw oom had (M.C.) nog nooit gezien, maar had zijn naam wel al horen vallen. Hij achtte een huwelijk tussen u beiden evenwel volkomen uitgesloten gezien uw verschillende etnische origine.

Uw oom poneerde dat hij u nooit toestemming zou geven om met een Malinké te trouwen en dat u met een Peul zou huwen. Wanneer u hierop nogmaals beklemtoonde dat u weigerde met (M.S.D.) te trouwen, werd u door uw oom geslagen. Wanneer u nog diezelfde nacht naar uw vriendje (M.C.) ging om hem alles te vertellen, kwam uw oom u er een paar uur later ophalen en hij bracht u niet zonder slag of stoot terug naar huis. Hij bond u vast en u werd zwaar mishandeld. Twee weken lang werd u in huis opgesloten en vervolgens herhaalde uw oom nogmaals dat het tijd was dat u effectief trouwde. Uw moeder had het voor u opgenomen en net zoals uw ooms langs moederskant had ze er bij uw oom op aangedrongen u niet te dwingen om te trouwen met deze oudere man. Ook hun tegenwerpingen veegde uw oom evenwel van tafel onder het mom dat de familie langs moederskant niets in de pap te brokken had.

Op 15 juli 2012 werd u vervolgens voor het voldongen feit geplaatst dat er bij u thuis een religieuze huwelijksplechtigheid was georganiseerd door uw familie langs vaderskant en uw aanstaande schoonfamilie. U was bij uw buurmeisje op bezoek gegaan en wanneer u op aanmanen van uw zusje terugkeerde naar huis, vernam u van uw tante langs vaderskant dat uw huwelijksdag was aangebroken. Van een ceremonie in de moskee was geen sprake en evenmin was er een imam aanwezig bij de huwelijksplechtigheid, omdat de imam als goede kennis was van uw wijlen vader zijn medewerking weigerde te verlenen aan een huwelijk dat buiten uw wil om werd voltrokken.

Nog diezelfde avond werd u naar de woning van uw echtgenoot gebracht in Madina, waar ook zijn eerste vrouw (R.B.) en zijn drie kinderen woonde. Niet alleen had u onafgebroken ruzie met uw echtgenoot en mishandelde en verkrachtte hij u, ook had u problemen met zijn andere vrouw. Daarenboven had uw echtgenoot u gevraagd of u besneden was en hoewel u dit bevestigde, geloofde hij u niet omdat hij iets voelde. Om zich ervan te vergewissen dat u effectief volledig besneden was, vroeg hij een vijftal dagen na uw huwelijk aan zijn zus u naar de dokter te vergezellen om dit te controleren. Wanneer dit u ter ore kwam, weigerde u pertinent om mee te gaan. Omdat het ramadan was, stemde u echtgenoot ermee in deze controle voorlopig uit te stellen. Echter, niet zonder te benadrukken dat u na de ramadan werd geacht met zijn zusje naar het ziekenhuis te gaan.

Op 29 juli 2012 viel u flauw ten gevolge van de mishandeling door uw echtgenoot. Zijn dochter, (D.D.), snelde u ter hulp en belde op uw uitdrukkelijke vraag uw vriendje (M.C.). Hij beloofde u te komen ophalen en onder het voorwendsel dat u zich zou douchen om zodoende de pijn te verlichten, wist u

uiteindelijk te ontkomen. U stapte in de auto van uw vriendje (M.C.), die u stond op te wachten aan een nabijgelegen telefooncel. Hij bracht u naar het ziekenhuis in Donka, waar u de nodige zorgen kreeg toegediend. Nog diezelfde dag mocht u het ziekenhuis verlaten en dook u onder in Kindia bij de moeder van uw vriendje, (N.C.). Op 28 augustus 2012 vernam u van (M.C.) dat uw oom uw verblijfplaats had weten te achterhalen en om te vermijden dat zijn moeder in de problemen zou komen, nam hij u terug mee naar Conakry. Hij bleek uw vertrek naar België reeds volledig te hebben geregeld en bracht u onmiddellijk naar de luchthaven.

Samen met een smokkelaar genaamd (Di.) verliet u op 28 augustus 2012 Guinee. Na een tussenlanding op een voor u onbekende plaats landde u de daaropvolgende dag omstreeks zes uur 's ochtends in België. U vroeg nog diezelfde dag asiel aan bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten voor: Eén persoonlijke foto, genomen door uw vriendje (M.C.) op 29 juli 2012 nadat u werd mishandeld door uw echtgenoot; Twee persoonlijke foto's, genomen door een fotograaf tijdens uw huwelijksplechtigheid op 15 juli 2012; Eén persoonlijke foto van u en uw vriendje (M.C.), genomen tijdens het trouwfeest van de nicht van uw vriendje in 2011; Twee medische attesten getuigende van het feit dat er littekens werden vastgesteld op uw lichaam, respectievelijk opgesteld door dokter (Da.) op 10 oktober 2012 en dokter (De.) op 12 oktober 2012; Een medisch attest van besnijdenis type I, opgesteld door dokter (Da.) op 5 september 2012; Twee attesten opgesteld door het Collectif Liégeois contre les Mutilations Génitales Féminines.

Daarenboven legde ten slotte ook uw advocaat een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor (arrest RvV nr. 102 875, dd. 14 mei 2013).

B. Motivering Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde bij uw terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat u zal worden mishandeld tot de dood door uw oom langs vaderskant en door uw echtgenoot, omdat u uw land ontvluchtte om aan een gedwongen huwelijk te ontsnappen (CGVS p. 17; 27). Ook vreest u dat u op initiatief van uw echtgenoot zal worden herbesneden (CGVS p. 27)

Vooreerst kan er in het geheel geen geloof gehecht worden aan het door u voorgewende gedwongen huwelijk met (M.S.D.).

Zo ondermijnen in eerste instantie de opmerkelijke incoherenties in de chronologie van uw asielrelaas reeds fundamenteel de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft het overlijden van uw vader, verklaarde u aanvankelijk dat hij stierf in 2011 (CGVS p. 5). Naar uw zeggen was hij ziek en overleed hij ten gevolge van hartproblemen, maar de exacte datum van zijn dood beweerde u te zijn vergeten (CGVS p. 5). Wanneer u werd gevraagd het door u aangehaalde trouwfeest van de nicht van uw vriendje (M.C.) te situeren in de tijd, refereerde u spontaan aan uw vaders ziekte. U stelde met name dat u zich niet meer precies de datum kon herinneren waarop het huwelijk plaatsvond, maar u wist wel dat het in 2011 was en dat uw vader op die dag ziek was (CGVS p. 17). Ook wanneer het Commissariaat-generaal u vroeg op welk moment uw vriendje (M.C.) uw vader toestemming vroeg om met u te trouwen, verwees u naar de ziekte van uw vader. Echter, het op dit moment door u geopperde tijds kader valt geenszins te rijmen met uw eerdere beweringen. Zo zou uw vriendje (M.C.) naar uw zeggen één maand na uw kennismaking in december 2011 uw hand hebben gevraagd aan uw vader. U vervolgde: 'Dus dat was in januari [2012], toen was mijn vader nog niet ziek' (CGVS p. 19). Pas twee maanden na dit aanzoek zou uw vader naar uw zeggen ziek geworden zijn (CGVS p. 19). Een eenvoudige rekensom leert zodoende dat uw vader in maart 2012 ziek zou zijn geworden en aangezien u verklaarde dat hij in totaal twee maanden ziek was, zou hij volgens deze door u geschetste gang van zaken niet in 2011 maar wel in mei 2012 zijn gestorven (CGVS p. 19). Dat u er niet in slaagde een dermate belangrijke gebeurtenis in uw asielrelaas als de dood van uw vader coherent te situeren in de tijd plaatst de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent reeds danig op de helling.

Ook over het moment waarop uw oom samen met zijn familie bij u introk legde u allermist eensluidende verklaringen af. Expliciet gevraagd wanneer uw oom bij u kwam inwonen, antwoordde u in eerste instantie dat dit na de rouwperiode van uw moeder geschiedde (CGVS p. 21). Wanneer het Commissariaat-generaal peilde naar een exacte datum, poneerde u niet meer te weten in welke maand het was. Ter vergoelijking voerde u aan: 'Op dat moment had in veel in mijn hoofd, mijn vader was dood, mijn oom kwam bij ons wonen en alles veranderde, hij commandeerde ons, ik kan u niet zeggen wanneer dat precies was' (CGVS p. 21). Dit is evenwel reeds een bedenkelijke verklaring voor uw vergeetachtigheid, aangezien redelijkerwijs zou worden verwacht dat u niet licht zou vergeten wanneer uw leven dermate ingrijpend veranderde. Nog los daarvan is het evenwel volstrekt onaannemelijk dat u kort nadien verklaarde: 'Toen mijn vader ziek was, op dat moment is mijn oom bij ons komen wonen' (CGVS p. 21). Om zich ervan te vergewissen dat er geen misverstand in het spel

was, herhaalde het Commissariaat-generaal letterlijk uw verklaring (CGVS p. 21). Dat u nogmaals bevestigde dat uw oom kwam inwonen toen uw vader ziek was, is volkomen tegenstrijdig met uw eerdere verklaring als zou uw oom pas na de dood van uw vader en de daaropvolgende rouwperiode van uw moeder zijn ingetrokken. Deze frappante incoherenties aangaande een dermate ingrijpend moment in uw leven vormen opnieuw een zeer ernstige indicatie dat u de door u geschetste feiten allerminst werkelijk beleefde.

Ten slotte dient nog een ernstige kanttekening te worden geformuleerd aangaande de globale chronologische opeenvolging van de door u geschetste feiten, waarbij u spontaan de ramadan gebruikte als referentiekader om de gebeurtenissen te situeren in de tijd. Zo zou uw oom u naar uw zeggen één maand voor de ramadan hebben ingelicht over zijn trouwplannen voor u (CGVS p. 19; 20). Wanneer het Commissariaat-generaal u vroeg wanneer u in het huwelijk trad, antwoordde u telkens opnieuw te zijn getrouwd op de 15de (CGVS p. 8; 14; 21). Een eerste maal preciseerde u: 'In de zevende maand, dus voor de ramadan' (CGVS p. 8). Vervolgens luidde het: 'Op de 15de in de maand voor de ramadan' (CGVS p. 14). Ten slotte stelde u: 'We zijn getrouwd op de 15de, de laatste maand voor de ramadan' (CGVS p. 21). Gevraagd van wanneer tot wanneer u inwoonde bij uw echtgenoot, luidde het antwoord: 'Van de 15de een maand voor de ramadan tot de 29ste woonde ik bij hem' (CGVS p. 4; 10). Op de vraag op welke dag u precies naar Kindia vluchtte, antwoordde u: 'De 29ste, dat was de maand voor de ramadan' (CGVS p. 3). Aangezien uit objectieve informatie blijkt dat de ramadan in 2012 in Guinee liep van vrijdag 20 juli 2012 tot en met 18 augustus 2012 betekent dit zodoende dat al deze door u geopperde feiten zouden hebben plaatsgevonden in de maand juni 2012 ('Feestdagen in Guinee 2012'). Deze vaststelling valt evenwel niet te rijmen met uw verklaringen dat u op 28 augustus 2012 met uw vriendje (M.C.) vanuit Kindia naar Conakry vertrok en dat u 'alleen maar twee weken daar [in Kindia] gewoond [hebt]' (CGVS p. 3; 26). Wanneer u immers op 29 juni 2012 naar Kindia vluchtte en er maar twee weken verbleef, zou dit betekenen dat u halverwege juli 2012 zou zijn vertrokken in plaats van eind augustus 2012. Ook dit hiaat van ruim een maand in de opeenvolging van de door u geschetste feiten ondergraaft eens te meer de geloofwaardigheid van de door u geschetste feiten. Dat u wel telkens over de 'zevende maand' sprak als u werd gevraagd te preciseren in welke maand de door u voorgewende gebeurtenissen plaatsvonden doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS p. 3; 4; 8; 10; 14; 26). Het verklaart immers op generlei wijze dat de globale chronologische opeenvolging van de zogenaamd door u beleefde feiten klemt met het door u spontaan gehanteerde tijds kader.

Daarenboven maakte u niet aannemelijk om welke reden uw oom u zou willen verplichten om uitgerekend met (M.S.D.) te trouwen en waarom hij een huwelijk met uw vriendje (M.C.) volledig uitgesloten achtte.

Expliciet gevraagd waarom uw oom precies (M.S.D.) koos, stelde u het niet te weten. U verklaarde: 'Ik heb hem duidelijk gemaakt dat ik het niet wou, mijn moeder wou ook niet, maar hij wou wel, waarom dat weet ik niet, hij en mijn tante langs vaderskant hebben de beslissing genomen dat ik zou trouwen met die man' (CGVS p. 22). Naar uw zeggen zou u noch van uw oom noch van uw tante ooit een gedegen verklaring hebben gekregen waarom precies (M.S.D.) uitverkoren was (CGVS p. 22). Vermits uit uw verklaringen blijkt dat uw oom er zich terdege van bewust was dat u dit huwelijk niet wou en ook uw moeder en uw familie langs moederskant er rabiaat tegen waren gekant, is het geheel onbegrijpelijk dat uw oom op een huwelijk bleef aandringen zonder duidelijke reden (CGVS p. 22). Wanneer u expliciet werd gevraagd welk belang uw oom had bij een huwelijk met een zulke geringe slaagkans, antwoordde u: 'Hij is de enige die dat weet, hij heeft het toch gedaan, misschien vindt hij het leuk om dingen te bepalen, mijn oom langs vaderskant is heel slecht, echt waar, hij is heel slecht' (CGVS p. 23). Deze verklaring overtuigt evenwel geenszins. Dat uw mening voor uw oom niet van tel was zoals u beweerde, strookt immers niet met de informatie van het Commissariaat-generaal dat het in Guinee gebruikelijk is dat de goedkeuring van het meisje wordt gezocht vooraleer ze effectief in het huwelijk treedt, om zo de kans te vergroten dat het huwelijk slaagt en de eer van de familie verzekerd is (CGVS p. 23; SRB, 'Guinée – Le mariage', Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16). Door uw protest eenvoudigweg terzijde te schuiven en gezien het omwille van uw uitdrukkelijk verzet zonneklaar was dat dit huwelijk gedoemd was om te mislukken, zette uw oom per slot van rekening de eer van de familie op het spel. Uit bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal blijkt namelijk dat 'il serait honteux que le mariage se fasse sans son accord et qu'elle parte par après. En effet, si une jeune fille est donnée en mariage à quelqu'un elle ne veut pas épouser, il y a fortes chances pour que le mariage ne dure pas' (SRB, 'Guinée – Le mariage', Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16). Dat uw oom zo lichtvaardig zijn goede naam in gevaar zou brengen mag verbazen.

Dat uw oom van mening was dat u te oud was om ongetrouwd door het leven te gaan, kan evenmin gelden als valabele reden waarom hij dermate halsstarrig vasthield aan een huwelijk met (M.S.D.) (CGVS p. 21). Meer nog, in het licht hiervan en gezien u expliciet te kennen had gegeven te willen trouwen met uw vriendje (M.C.), is het volkomen onbegrijpelijk dat uw oom uw wens om u te laten huwen met uw vriendje niet zou respecteren (CGVS p. 17; 19). Te meer uw biologische ouders voor een

huwelijk tussen u en (M.C.) reeds hun fiat gaven (CGVS p. 17; 19). Een geloofwaardige verklaring hiervoor moest u bovendien schuldig blijven. Gevraagd om welke reden u van uw oom niet met (M.C.) mocht trouwen, voerde u aan: 'Door het etnische probleem, omdat hij Malinke is en ik ben Peul, volgens mijn oom mag ik niet met een Malinke trouwen, ik moet van hem met een Peul trouwen' (CGVS p. 19). Deze argumentatie valt evenwel op geen enkele manier te rijmen met eerder vermelde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt niet alleen dat interetnische huwelijken in Guinee zeer frequent voorkomen, meer nog, l'indication d'une famille qui a réussi, c'est sa capacité à faire un mariage en dehors de son ethnie' (SRB, 'Guinée – Le mariage', Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 11).

Ten slotte maakte u evenmin aannemelijk waarom uw oom ondanks de tegenkating van uw moeder en uw familie langs moederskant dermate halsstarrig vasthield aan een huwelijk met (M.S.D.).

Zo is het geheel ongeloofwaardig dat uw oom geen breed draagvlak voor zijn beslissing zou nastreven binnen de familie en enkel en alleen uw tante langs vaderskant zou trachten te overtuigen (CGVS p. 22). Zowel de bezwaren van uw moeder als uw ooms langs moederskant tegen een huwelijk met (M.S.D.) zou hij volgens u zonder meer naast zich neergelegd hebben, aangezien hij sinds de dood van uw vader beslissingsrecht geniet en niemand hier iets tegenin te brengen heeft (CGVS p. 19). Dat uw oom de mening van uw moeder en uw familie langs moederskant veronachtzaamde (CGVS p. 22; 23), is evenwel zeer weinig plausibel gezien de gebruikelijke onderhandelingsmarge die bij een huwelijk in acht genomen wordt. Meer nog, uw bewering dat de familie langs vaderskant de toestemming geeft over een huwelijk druist lijnrecht in tegen bovenvermelde informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat aan een huwelijk in Guinee een fase van intense onderhandelingen voorafgaat waarbij de ganse familie betrokken is. Zo is het in Guinee gangbaar dat 'la jeune fille participe activement à cette phase de négociations précédant le mariage, son interlocuteur privilégié étant sa mère. Elle discute avec la mère qui elle-même discute avec le père, en dehors de la présence de la jeune fille ou du jeune homme. (...) Le père ne prend jamais la décision du mariage sans en parler avec la mère qui elle-même parle avec sa fille' (SRB, 'Guinée – Le mariage', Cedoca, april 2012, update april 2013, p. 16). Uw bewering dat de familie langs vaderskant de toestemming geeft en dat uw moeders tegenargumenten door uw oom simpelweg werden weggewimpeld, staat dan ook in schril contrast met de doorgaans actieve rol van de moeder van de aanstaande bruid tijdens de onderhandelingen (CGVS p. 22; 23). **Aansluitend bij bovenstaande argumentatie dient te worden opgemerkt dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vrees voor herbesnijdenis.**

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw vrees voor herbesnijdenis rechtstreeks in verband met het huwelijk met (M.S.D.) waartoe u oom u zou hebben verplicht. U stelde: 'Omdat de ramadan is gedaan, ben ik bang om herbesneden te worden (...) hij [(M.S.D.)] zou me niet herbesnijden, maar hij zou de opdracht geven' (CGVS p. 27). Uw echtgenoot zou u immers hebben gevraagd of u besneden was en hoewel u affirmatief antwoordde, zou hij u niet hebben geloofd omdat hij iets voelde (CGVS p. 25). Om zich ervan te vergewissen dat u effectief volledig besneden was, zou hij u na de ramadan met zijn zus naar de dokter sturen ter controle (CGVS p. 25-26). Naar uw zeggen 'moesten [ze] kijken of ik proper was en anders moest alles weg worden gedaan' (CGVS p. 25). **Vermits uit hogervermelde argumentatie uitvoerig blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u gedwongen werd uitgetrouwde aan (M.S.D.), kan ook aan uw bewering dat u in het kader van dit huwelijk zou worden herbesneden geen geloof gehecht worden.**

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen.

De door u voorgelegde persoonlijke foto die zou illustreren dat u werd mishandeld door uw echtgenoot doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, omdat aan de hand van de op de foto prijkkende letsels niet kan worden vastgesteld wie de daders zijn van de door u beweerde opgelopen verwondingen, noch om welke reden en wanneer deze kwetsuren zouden zijn toegebracht.

De twee persoonlijke foto's die zouden zijn genomen tijdens uw huwelijksplechtigheid kunnen, omwille van een mogelijk geposeerd karakter, evenmin als sluitend bewijs voor uw asielrelaas opgevat worden. Hetzelfde geldt voor de persoonlijke foto van u en uw vriendje (M.C.).

De twee medische attesten getuigende van het feit dat er littekens werden vastgesteld op uw lichaam vormen evenmin een sluitend bewijs van de door u aangehaalde omstandigheden waarin u de beschreven verwondingen opliep. Een arts kan immers de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt beoordelen en rekening houdend met zijn bevindingen en de verklaringen van de patiënt kan een arts vermoedens hebben over de oorzaken van de opgelopen aandoeningen. Echter, er dient te worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen zijn opgelopen.

Expliciet gevraagd het medisch attest van besnijdenis type I toe te lichten, kaartte u op geen enkele manier eventuele blijvende gevolgen van uw besnijdenis aan en stelde u louter in uiterst

algemene bewoordingen: 'Het attest gaat over besnijdenis' (CGVS p. 15). Daarenboven werd hierboven reeds geargumenteed dat u niet aannemelijk maakte dat u zou worden herbesneden door uw echtgenoot. Ook blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat herbesnijdenis in Guinee verder enkel aan de orde is in twee specifieke gevallen na de herstelperiode na de eerste besnijdenis. Met name na een 'medische besnijdenis' of na een oppervlakkig uitgevoerde besnijdenis is herbesnijdenis mogelijk (SRB, 'Guinée – Les Mutilations Génitales Féminines (MGF)', Cedoca, mei 2012, update augustus 2012, september 2012, april 2013, p. 12). Uit geen van uw verklaringen blijkt dat u zich niet bevindt in deze situatie waarin herbesnijdenis tot de mogelijkheden behoort. Zodoende zijn er goede redenen om aan te nemen dat u niet zal worden herbesneden.

De door u voorlegde attesten opgesteld door het Collectif Liégeois contre les Mutilations Génitales Féminines tonen enkel aan dat u contact opnam met deze organisatie, maar doet geen afbreuk aan bovenstaande conclusies. Te meer omdat u tijdens het gehoor verkeerdelijk naar deze attesten verwees als ware het documenten van GAMS (CGVS p. 15). Om zich ervan te vergewissen dat er geen misverstand in het spel was, werd u nogmaals gevraagd over welke organisatie u precies sprak en wederom herhaalde u dat u dacht dat het GAMS betrof (CGVS p. 15). Dat u meende dat de algemene roepnaam van het Collectif Liégeois contre les Mutilations Génitales Féminines GAMS is, ondergraaft ernstig het engagement waarover de door u voorgelegde attesten getuigen (CGVS p. 15). Hoewel beide organisaties beiden strijden tegen vrouwelijke genitale verminking blijkt uit de informatie op hun site dat het immers weldegelijk twee verschillende organisaties betreffen (www.mgfliege.be; www.gams.be).

Ook het door uw advocaat neergelegde arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet geen afbreuk aan bovenstaande conclusies.

Hieraangaande dient immers te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen bindende precedentswaarde hebben. Elke asielaanvraag wordt individueel onderzocht rekening houdend met de specifieke gegevens eigen aan de aanvraag en de persoon van de asielzoeker.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Met betrekking tot de algemene situatie in Guinee kan het volgende worden vastgesteld:

Wat de algemene situatie in uw land betreft, zijn de verschillende informatiebronnen het erover eens dat Guinee eind 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. De Guinese veiligheidstroepen begingen namelijk mensenrechtenschendingen bij betogingen van politieke aard. De organisatie van de parlementsverkiezingen zorgde voor spanningen tussen de regering en de meeste politieke partijen. De verkiezingen verliepen in alle rust op 28 september 2013 en de volledige resultaten zijn nog niet bekend.

Geen van de geraadpleegde bronnen vermeldt echter het bestaan van een gewapend conflict. Artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat ernstige bedreigingen van het leven of van de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict kunnen worden beschouwd als ernstige schade die aanleiding kan geven tot de toekenning van de status van subsidiaire bescherming. Uit bovengenoemde informatie blijkt dat Guinee niet wordt geconfronteerd met een situatie van willekeurig geweld en er dient eveneens te worden vermeld dat er geen gewapende oppositie in het land bestaat. In het licht van al die elementen bestaat er op dit ogenblik in Guinee geen gewapend conflict of situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2 (zie map landeninformatie, SRB "Guinee: veiligheidssituatie", april 2013).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3, 48/5, 48/7bis en 62 van de voormelde

wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en van “*het beginsel van behoorlijk bestuur*”.

In een eerste onderdeel stelt verzoekster dat er inderdaad onduidelijkheid is omtrent de chronologie van de gebeurtenissen, maar dat er op geen enkele wijze rekening werd gehouden met verzoeksters kwetsbaar profiel. Zij is analfabeet, niet geschoold en behoort tot de sociale groep van de vrouwen in Guinee, die als minderwaardig beschouwd worden en onderdrukt worden, hetgeen blijkt uit de bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie. Verzoekster verwijst naar artikel 21 van richtlijn 2013/33/EU, artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 betreffende de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: KB van 11 juli 2003) en naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en stelt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden in hoofde van de asielzoeker, *in casu* haar kwetsbare positie, en dat haar het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Er moet bovendien bijzondere aandacht worden gegeven aan de medische attesten om vast te stellen dat er een ernstig risico op schending van artikel 3 EVRM bestaat, in welk geval er sprake is van een omkering van de bewijslast. Verzoekster verwijst tevens naar artikel 48/7bis van de vreemdelingenwet en rechtspraak van de Raad dienaangaande, alsook naar artikel 57/23bis van de vreemdelingenwet en het advies van UNHCR hieromtrent, naar de “*Guide des procédures*” van december 2011 en naar de “*Note on burden and standard of proof in refugee claims*”.

Verzoekster is sinds oktober 2013 in behandeling bij een psycholoog, die stelt dat zij fysiek en psychologisch erg getraumatiseerd is door het ondergaan geweld en door de vrees van een terugkeer. Hij stelt tevens dat verzoekster, vooral wanneer zij onder invloed is van emoties of stress, de mogelijkheid verliest om de gebeurtenissen in de tijd te situeren met exacte data en om een lineair relaas naar voren te brengen. Er is volgens verzoekster een ernstig vermoeden dat zij psychologische problemen heeft, gelet op het objectieve feit dat zij een vrouwenverminking ondergaan heeft.

Het staat vast dat verzoekster de vervolging van een besnijdenis type 1 ondergaan heeft en dat er minstens een begin van bewijs in de vorm van de medische attesten voorligt van de ondergane mishandelingen door haar oom en haar echtgenoot, zodat men zich niet enkel op de beweerde ongeloofwaardigheid van haar verklaringen kon baseren, daar geen rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel.

Verzoekster stelt nog dat haar oom bij hen is komen inwonen na de rouwperiode en niet toen haar vader nog ziek was. Het gaat hier waarschijnlijk om een misverstand, aangezien haar oom hen wel regelmatig bezocht om te praten over de erfenis toen haar vader ziek was, maar hij kwam toen nog niet inwonen. Zij heeft ook een foto neergelegd van het huwelijk, waarop haar vriendje op de keerzijde de datum “15/7/12” heeft genoteerd, precies omdat zij moeilijkheden heeft om zich data te herinneren. Ook op de foto van haar verwondingen heeft hij de datum genoteerd (“29/7/12”). Wat betreft haar huwelijk en de verwijzing naar de ramadan, voert verzoekster aan dat zij steeds de zevende maand bedoelde (juli) en dat het huwelijk voor de ramadan plaats vond (de vijftiende), zodat deze incoherentie niet kan beschouwd worden als afdoende aangetoond.

In een tweede onderdeel wijst verzoekster erop dat haar oom zeer religieus is, reeds tijdens de ziekte van haar vader zich wou opdringen aan haar familie en haar moeder heeft verplicht om met hem te huwen. Het enige wat verzoekster weet is dat de man waarmee zij gedwongen werd te huwen, een vriend van haar oom was en zeer rijk was. De informatie over huwelijken in Guinee van het CGVS gaat over huwelijken van personen waarvan beide ouders nog in leven zijn, terwijl het hoofd van verzoeksters familie, haar vader, overleden is. Uit voormelde informatie van het CGVS blijkt bovendien dat er in Guinee wel degelijk sprake is van gedwongen huwelijken en dat die meer courant zijn in de Peulgemeenschap. De informatie waarnaar in de bestreden beslissing verwezen wordt, gaat over een gearrangeerd huwelijk, terwijl verzoekster het wel degelijk heeft over een gedwongen huwelijk. Waar deze informatie bovendien verwijst naar verklaringen van een kaderlid van het Guineese Ministerie van Gezondheid, meent verzoekster dat hier een minder groot belang aan gehecht moet worden, omdat dit uitgaat van een persoon die tot de overheid behoort en die er belang bij heeft om de praktijken in Guinee op een positieve manier naar buiten te brengen. In het geval van een gedwongen huwelijk is er geen fase van onderhandelingen en geen toestemming van de vrouw, is er sprake van geweld om het huwelijk te laten doorgaan en is de toegang tot het gerecht gebrekkig.

In een derde onderdeel wijst verzoekster erop dat zij een besnijdenis ondergaan heeft, dat het een onvolledige besnijdenis betreft zodat het risico op volledige besnijdenis en herbesnijdenis wel degelijk bestaat en dat artikel 48/7 van de vreemdelingenwet een omkeerbaar vermoeden instelt dat een asielzoeker die aantoonbaar in het verleden reeds vervolgingen te hebben ondergaan, in de toekomst riskeert nog vervolgingen te ondergaan. Verzoekster verwijst naar de *“Note d’orientation sur les demandes d’asile relatives aux mutilations génitales féminines”* van UNHCR en naar rechtspraak van de Raad. Verzoekster meent dat in de bestreden beslissing niet op ernstige wijze wordt ingegaan op de fysieke en psychologische gevolgen van de besnijdenis, die door de psycholoog bevestigd worden en een continue vorm van vervolging uitmaken. Verzoekster verwijst dienaangaande naar de gids van GAMS België. Verzoekster verwijst tevens naar het verslag van het *Refugee Documentation Centre Ireland* van mei 2011 en naar het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 en stelt dat de meerderheid van de vrouwen in Guinee besneden zijn en dat er zelden vervolging plaatsvindt. De informatie van het CGVS bevestigt dat herbesnijdenis in sommige islamitische radicale kringen wel voorvalt en gevraagd wordt door de echtgenoot, een oom of een schoonvader. Verzoeksters oom en echtgenoot behoren tot dergelijke radicale moslimkringen. Verschillende rapporten maken volgens verzoekster ook melding van herbesnijdenis van vrouwen die in contact zijn gekomen met de westerse samenleving. Een rapport van 2002 bevestigt dat het risico op verminking hoger ligt in geval van wijziging van de familiale structuur. Verzoekster verwijst ook nog naar een nota van UNHCR van mei 2009 en rechtsleer aangaande het risico op herbesnijdenis. Een rapport van INTACT vzw bekritiseert daarenboven het missieverlag van CEDOCA en vermeldt eveneens dat leviraatshuwelijken nog zeer vaak voorkomen.

Wat betreft de subsidiaire bescherming gedraagt verzoekster zich naar de wijsheid van de Raad.

3.1.2. Verzoekster voegt volgende stukken bij haar verzoekschrift: een psychologisch attest van 21 november 2013 (stuk 2), een arrest van de Raad van 20 november 2012 (stuk 3), een advies van UNHCR van mei 2012 over bewijslast inzake personen die mensonterende behandelingen hebben ondergaan (stuk 5), een rapport van UNHCR over vrouwelijke genitale verminking van mei 2009 (stuk 6), een gids van de FOD Volksgezondheid en GAMS over vrouwelijke genitale verminking (stuk 7), een rapport van het *“Refugee Documentation Centre Ireland”* over Guinee van 23 mei 2011 (stuk 8), het Algemeen Ambtsbericht Guinee van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van maart 2013 (stuk 9), een brief van INTACT vzw aan het CGVS van 12 april 2011 (stuk 10), een attest van GAMS van 23 juli 2012 (stuk 11) en een verslag ter kritiek op het CEDOCA-rapport van INTACT vzw van 16 augustus 2012 (stuk 12).

3.1.3. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de volgende stukken: de COI Focus *“Guinee De situatie op het gebied van de veiligheid”* van 31 oktober 2013 (bijlage 1) en twee artikelen aangaande de parlementsverkiezingen in Guinee (bijlagen 2 en 3).

3.1.4. Met een aangetekend schrijven van 10 januari 2014 brengt verzoekster een aanvullende nota bij met volgende stukken: een medisch attest van 12 december 2013 en een formulier van aanvraag van medisch verslag van INTACT vzw.

3.1.5. Met een faxbericht van 5 februari 2014 brengt verzoekster bijkomende stukken, waarvan zij ter terechtzitting een duidelijkere versie neerlegt, vergezeld van een aanvullende nota: een uittreksel uit het rapport *“Guinée – Enquête démographique et de santé à indicateurs multiples, 2012”* van EDS-MICS en een rapport van de WGO van 2010 aangaande de *“medicalisatie”* van de besnijdenis.

3.2.1. Waar verzoekster de schending inroept van artikel 48/7bis van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt dat dit artikel niet bestaat, zodat de schending ervan niet kan worden aangevoerd.

3.2.2. Waar verzoekster de schending aanvoert van *“het beginsel van behoorlijk bestuur”* en van artikel 13 EVRM, dient opgemerkt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster duidt niet aan welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht, noch op welke wijze zij dit beginsel geschonden acht en evenmin op welke wijze zij artikel 13 EVRM geschonden acht. De aangevoerde schendingen zijn dan ook niet dienstig.

3.2.3. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) is een administratieve overheid. Derhalve kan artikel 149 van de Grondwet niet dienstig worden aangevoerd.

3.2.4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

3.2.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.2.7. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad (onder andere verzoekschrift, stuk 3), de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Tevens dient opgemerkt dat waar verzoekster verwijst naar algemene informatie en rapporten, deze informatie niet volstaat om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen.

Waar verzoekster stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar zwak profiel als vrouw in Guinee, dat zij laaggeschoold is en een psychologisch attest bijbrengt (verzoekschrift, stuk 2), dient opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze

mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op haar verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Uit een lezing van het gehoorverslag (administratief dossier, stuk 5) blijkt bovendien dat het gehoor op een normale manier is verlopen en dat noch verzoekster, noch haar raadsman enige opmerking maakten met betrekking tot haar capaciteit om op een normale wijze een gehoor af te leggen. Gelet op het voorgaande kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeksters positie als vrouw in Guinee haar ervan zou weerhouden om op het CGVS een coherent en geloofwaardig asielrelaas uiteen te zetten. Wat het psychologisch attest betreft (verzoekschrift, stuk 2), dient opgemerkt dat dit attest gebaseerd is op verzoeksters eigen verklaringen. Gelet op hetgeen hiervoor reeds werd gesteld, op het feit dat het attest een vroeger bezoek aan een psychologe in het Luikse vermeldt zonder dat hiervan tijdens het gehoor melding werd gemaakt en op het feit dat dit op verzoeksters verklaringen gebaseerde attest tot stand kwam na de bestreden weigeringsbeslissing, is dit attest niet van aard om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen.

Waar verzoekster stelt dat minstens een begin van bewijs in de vorm van de medische attesten voorligt van de ondergane mishandelingen door haar oom en haar echtgenoot, dient opgemerkt dat uit deze medische attesten niet kan worden afgeleid op welke wijze verzoekster de erin beschreven verwondingen heeft opgelopen. Dat verzoeksters vriendje op de keerzijde van de neergelegde foto's data heeft genoteerd omdat verzoekster niet goed is in het onthouden ervan, is een blote bewering en een loutere *post factum*-verklaring, die evenmin de vaststellingen van de bestreden beslissing kan weerleggen.

Verzoekster meent dat er een misverstand ontstaan is omtrent het moment waarop haar oom in haar ouderlijk huis kwam wonen daar hij regelmatig langskwam om over de erfenis te praten wanneer haar vader ziek was. Tijdens haar gehoor op het CGVS verklaarde verzoekster echter aanvankelijk dat haar oom bij hen kwam wonen nadat de rouwperiode van haar moeder voorbij was, terwijl zij later verklaarde dat haar oom reeds bij hen kwam wonen toen haar vader nog ziek was (gehoorverslag CGVS, p. 21). Er is nergens sprake van gesprekken over een erfenis, zodat verzoeksters uiteenzetting dienaangaande in onderhavig verzoekschrift een loutere *post factum*-verklaring is, die de vastgestelde tegenstrijdigheid niet ongedaan kan maken. Verzoekster stelt verder dat zij verklaarde dat zij in de zevende maand en voor de ramadan op de 15de gehuwd is. In het gehoorverslag staat echter te lezen dat verzoeksters huwelijk zou hebben plaatsgevonden "Op de 15de in de maand voor de ramadan" (gehoorverslag CGVS, p. 14), terwijl uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat de ramadan in Guinee in 2012 liep van vrijdag 20 juli 2012 tot en met 18 augustus 2012, waaruit kan worden afgeleid dat "een maand voor de ramadan" juni 2012 is. De bestreden beslissing stelt dan ook terecht: "Deze vaststelling valt evenwel niet te rijmen met uw verklaringen dat u op 28 augustus 2012 met uw vriendje (M.C.) vanuit Kindia naar Conakry vertrok en dat u 'alleen maar twee weken daar [in Kindia] gewoond [hebt]' (CGVS p. 3; 26). Wanneer u immers op 29 juni 2012 naar Kindia vluchtte en er maar twee weken verbleef, zou dit betekenen dat u halverwege juli 2012 zou zijn vertrokken in plaats van eind augustus 2012. Ook dit hiaat van ruim een maand in de opeenvolging van de door u geschetste feiten ondergraaft eens te meer de geloofwaardigheid van de door u geschetste feiten. Dat u wel telkens over de 'zevende maand' sprak als u werd gevraagd te preciseren in welke maand de door u voorgewende gebeurtenissen plaatsvonden doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS p. 3; 4; 8; 10; 14; 26). Het verklaart immers op generlei wijze dat de globale chronologische opeenvolging van de zogenaamd door u beleefde feiten klemt met het door u spontaan gehanteerde tijds kader." De Raad merkt bovendien op dat verzoekster er evenmin in slaagt de dood van haar vader coherent in de tijd te situeren, zoals terecht blijkt uit de bestreden beslissing: "Wat betreft het overlijden van uw vader, verklaarde u aanvankelijk dat hij stierf in 2011 (CGVS p. 5). Naar uw zeggen was hij ziek en overleed hij ten gevolge van hartproblemen, maar de exacte datum van zijn dood beweerde u te zijn vergeten (CGVS p. 5). Wanneer u werd gevraagd het door u aangehaalde trouwfeest van de nicht van uw vriendje (M.C.) te situeren in de tijd, refereerde u spontaan aan uw vaders ziekte. U stelde met name dat u zich niet meer precies de datum kon herinneren waarop het huwelijk plaatsvond, maar u wist wel dat het in 2011 was en dat uw vader op die dag ziek was (CGVS p. 17). Ook wanneer het Commissariaat-generaal u vroeg op welk moment uw vriendje (M.C.) uw vader toestemming vroeg om met u te trouwen, verwees u naar de ziekte van uw vader. Echter, het op dit moment door u geopperde tijds kader valt geenszins te rijmen met uw eerdere beweringen. Zo zou uw vriendje (M.C.) naar uw zeggen één

maand na uw kennismaking in december 2011 uw hand hebben gevraagd aan uw vader. U vervolgde: 'Dus dat was in januari [2012], toen was mijn vader nog niet ziek' (CGVS p. 19). Pas twee maanden na dit aanzoek zou uw vader naar uw zeggen ziek geworden zijn (CGVS p. 19). Een eenvoudige rekensom leert zodoende dat uw vader in maart 2012 ziek zou zijn geworden en aangezien u verklaarde dat hij in totaal twee maanden ziek was, zou hij volgens deze door u geschetste gang van zaken niet in 2011 maar wel in mei 2012 zijn gestorven (CGVS p. 19)."

Gelet op het feit dat verzoeksters verweer dat zij geen lineair asielrelaas zou kunnen uitzetten omdat zij als vrouw in Guinee een zwakke positie bekleedt, laaggeschoold is en getraumatiseerd door de vermeende gebeurtenissen, niet kan weerhouden worden en dat zij er niet in slaagt een aantal cruciale gebeurtenissen in haar asielrelaas correct en op coherente wijze in de tijd te situeren, zoals de dood van haar vader, het moment waarop haar oom bij haar introk en de dag van haar huwelijk, wordt in hoge mate afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Verder meent verzoekster dat er in haar geval sprake is van een gedwongen huwelijk en wijst zij erop dat uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie over huwelijken in Guinee (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat gedwongen huwelijken in Guinee nog steeds voorkomen en meer courant zijn bij de Peulgemeenschap. Verweerder merkt in zijn nota met opmerkingen terecht op dat verzoekster verklaarde dat zij een vriendje had, waarmee zij wenste te trouwen en waarbij haar beide ouders akkoord waren om dit huwelijk te laten doorgaan (gehoorverslag CGVS, p. 17 en 19), terwijl gedurende twee maanden (tot aan het ziek worden van haar vader) geen onderhandelingen tussen de betrokken families plaatsvonden. Nochtans blijkt uit voormelde informatie van verweerder over huwelijken in Guinee dat een huwelijk voorafgegaan wordt door een intense fase van onderhandelingen. Aangezien beide partners met elkaar wilden trouwen en verzoeksters ouders hiermee akkoord waren, is het opmerkelijk dat verzoekster nergens melding maakt van het opstarten van voornoemde onderhandelingen, terwijl zij wel verklaarde dat het huwelijk naar het achterplan verdween zodra haar vader ziek werd. Aangezien uit voormelde informatie van verweerder tevens blijkt dat huwelijken in Guinee een belangrijke impact hebben op de eer van de familie, is het evenmin aannemelijk dat haar oom verzoekster *per se* wilde uithuwelijken aan (M.S.D.) zonder dat verzoekster hiervoor een afdoende verklaring kan geven. Verzoekster kon immers enkel verklaren dat haar oom niet wilde dat zij als Peul met een Malinké zou trouwen (gehoorverslag CGVS, p. 19), terwijl uit voormelde informatie van verweerder net blijkt dat een interetnisch huwelijk in Guinee vaak voorkomt en als een prestigiesymbool voor de familie wordt aanzien. Dat verzoekster een gedwongen en geen gearrangeerd huwelijk met (M.S.D.) zou dienen aangaan, doet hieraan geen afbreuk. Gelet op de hoger vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden aangaande de chronologie van haar relaas, doen voorgaande vaststellingen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Wat betreft haar vrees voor herbesnijdenis, dient vooreerst opgemerkt dat, aangezien geen geloof gehecht kan worden aan verzoeksters voorgehouden gedwongen huwelijk met (M.S.D.), er evenmin geloof gehecht kan worden aan verzoeksters vrees voor herbesnijdenis omwille van dit huwelijk. Daarenboven blijkt uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie over vrouwelijke genitale verminking in Guinee (zie map 'Landeninformatie') dat een herbesnijdenis in Guinee slechts voorkomt in twee uitzonderlijke gevallen tijdens het genezingsproces van de eerste besnijdenis, met name na een "medische besnijdenis" of wanneer de besnijdenis te oppervlakkig wordt geacht. Verzoekster toont niet aan zich in één dezer gevallen te bevinden. Gelet op het hoger gestelde aangaande het bijgebrachte psychologisch attest en aangaande het bijbrengen van algemene informatie, toont verzoekster evenmin aan dat zij internationale bescherming behoeft omwille van de besnijdenis die zij reeds ondergaan heeft. Het medisch attest van 12 december 2013 dat verzoekster samen met de aanvraag van CONSTATS vzw bijbracht met een aangetekend schrijven van 10 januari 2014 stelt enkel dat de opstellende arts een vermoeden heeft van een risico op herbesnijdenis, terwijl uit het uitgebreide arsenaal aan bronnen in verweerdere informatie dienaangaande blijkt dat herbesnijdenis – zoals gesteld – slechts in uitzonderlijke gevallen voorkomt in Guinee. Voormeld attest is dan ook niet afdoende om verweerdere informatie tegen te spreken. Het rapport "*Guinée – Enquête démographique et de santé à indicateurs multiples, 2012*" van EDS-MICS en een rapport van de WGO van 2010 aangaande de "medicalisatie" van de besnijdenis dat verzoekster met een faxbericht van 5 februari 2014 en ter terechtzitting bijbrengt, tonen evenmin aan dat verweerdere informatie onjuist of achterhaald is. Waar verzoekster aanvoert dat haar oom en haar echtgenoot behoren tot "radicale moslimkringen", merkt verweerder in zijn nota met opmerkingen terecht op dat dit niet te rijmen valt met verzoeksters verklaring dat haar huwelijk zou zijn voltrokken in afwezigheid en zelfs tegen de zin van de imam (gehoorverslag CGVS, p. 9). Tevens is het opmerkelijk dat verzoekster tijdens haar gehoor op het CGVS sprak over haar documenten van GAMS, terwijl zij in feite documenten neerlegde van het

Collectif Liégeois contre les Mutilations Génitales Féminines (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) en uit door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat het wel degelijk om twee verschillende organisaties gaat.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet worden aangenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar asielrelaas, toont verzoekster niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit de SRB "Guinee – Situatie op het vlak van de veiligheid", door verweerder aan het administratief dossier toegevoegd (zie map 'Landeninformatie'), blijkt dat Guinee in 2012 en begin 2013 werd geconfronteerd met interne spanningen, geïsoleerde en sporadische daden van geweld en andere vergelijkbare daden. Guinee wordt echter niet geconfronteerd met willekeurig geweld en er is geen gewapende oppositie in het land. Uit de door verweerder aan zijn nota met opmerkingen toegevoegde COI Focus over de veiligheidssituatie in Guinee van 31 oktober 2013 (bijlage 1) en twee artikelen (bijlagen 2 en 3) blijkt bovendien dat de verkiezingen van 28 september 2013 in alle rust verliepen en dat de veiligheidssituatie ongewijzigd blijft. Verzoekster brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald is. Aldus is er actueel geen sprake van een situatie van willekeurig geweld in Guinee zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer X.

Artikel 3

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 4

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS